

EP

VONNIS

nummer: 2149

datum: 13/06/2016

De rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, AC1 kamer, rechtdoende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Notitie nummer: I/1807/15 + AA69.98.151-15

in zake van **HET OPENBAAR MINISTERIE:**
en waarbij zich heeft aangesloten als burgerlijke partij, ter zitting d.d.
9 mei 2017:

4700 E [REDACTED]
Geboren op 22 januari 1987
Met woonplaatskeuze op het kantoor van zijn
raadsman te 2060 Antwerpen, [REDACTED]

- ter zitting vertegenwoordigd door meester A. Aerden, advocaat bij de balie te Antwerpen;

TEGEN:

1. V [REDACTED]
zonder gekend beroep
geboren te Beveren op 28 september 1961

1110 [REDACTED]
van Belgische nationaliteit
[REDACTED]

2. V [REDACTED]
zonder gekend beroep
geboren te Antwerpen (Wilrijk) op 15 maart 1990

1111 [REDACTED]
van Belgische nationaliteit
[REDACTED]

Beticht van te 2550 Kontich, in het gerechtelijk arrondissement Antwerpen,

meermaals, op niet nader te bepalen tijdstippen, in de periode tussen 13 maart 2013 en 22 maart 2015,

De eerste en de tweede,

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek;

A)

In samenhang, ten aanzien van 1 persoon, met name E [REDACTED] [REDACTED], het misdrijf van mensenhandel te hebben gepleegd,

zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid,

met de verzwarende omstandigheid dat het gepleegd is door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken,

meer bepaald, door de heer E [REDACTED] te laten werken en te huisvesten op de manège/paardenfokkerij, gelegen te 2550 Kontich, [REDACTED] in onaanvaardbare en mensenwaardige arbeids- en levensomstandigheden, zijnde:

- de heer E [REDACTED] diende te werken, 7 dagen per week, en dit op maandag tot zaterdag van 8u tot 18u, op zondag van 8u tot 11u. Hij werkte dus meer dan 40u per week, zonder dat hij enig overloon ontving, noch enige recuperatie kreeg;
- de heer E [REDACTED] ontving voor zijn tewerkstelling effectief 500,00 EUR per maand, hetgeen ruimschoots minder is dan het minimumuurloon van een ongeschoolde werknemer in het paritair comité nr. 144 voor de landbouw, waaronder de werkgever ressorteert;

- de heer E [REDACTED] kon weliswaar het terrein verlaten maar diende permanent beschikbaar te blijven;
- de heer E [REDACTED] had geen recht op jaarlijkse vakantie en ontving geen vakantiegeld;
- de heer E [REDACTED] werd gehuisvest in een caravan, die zich bevond op het terrein van de manège/paardenfokkerij. Deze caravan beschikte niet over afdoende sanitair en verwarming en beantwoordde dus niet aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid;
- gedaagden hebben geen arbeidsovereenkomstenverzekering afgesloten zodat de heer E [REDACTED] niet genoot van afdoende bescherming bij arbeidsongeval en geen tussenkomst ontving voor de opgelopen medische kosten bij het arbeidsongeval dat plaats vond op 21 maart 2015, noch enige vergoeding ontving. Na het arbeidsongeval werd de tewerkstelling van de heer E [REDACTED] beëindigd zonder enige verdere vergoeding;
- bovendien blijkt duidelijk dat gedaagden tevens de taalbarrière (de heer E [REDACTED] spreekt geen Nederlands), diens preciaire situatie (de heer E [REDACTED] beschikt niet over de wettelijke verblijfsdocumenten) en diens onwetendheid omtrent de rechten waarover de werknemer beschikt, aanwenden teneinde deze financieel uit te buiten en hem slechts een fractie van het loon uit te keren waarop hij recht had;

strafbaar gesteld door de artikelen 433quinquies §1, 3°, §2, §3 en §4, artikel 433septies lid 1, 2° en lid 2 en artikel 433novies Sw;

B)

Als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber,

de gegevens vereist krachtens het hierna vermelde koninklijk besluit van 5 november 2002, niet elektronisch meegedeeld te hebben aan de instelling belast met de inning van de sociale zekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat en dit ten aanzien van 1 werknemer, namelijk E [REDACTED]

bij inbreuk op de artikelen 4 tot 8 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels,

strafbaar gesteld door artikel 181 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4.

deze inbreuk strafbaar gebleven door artikel 29 van de Wet van 29 februari 2016 tot aanvulling en wijziging van het Sociaal Strafwetboek en houdende diverse bepalingen van sociaal strafrecht, dat artikel 181 van het Sociaal Strafwetboek vervangt.

C)

Als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber,

arbeid te hebben doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan die niet was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of tot vestiging in België, en dit ten aanzien van 1 werknemer, namelijk E [REDACTED]

bij inbreuk op artikel 4, §1, eerste lid de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers,

strafbaar gesteld door artikel 175 §1 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4.

D)

Als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber,

wetens en willens geen arbeidsongevallenverzekering te hebben aangegaan bij een verzekeringsonderneming met toepassing van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971,

bij inbreuk op artikel 49 van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971,

strafbaar gesteld door artikel 184 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3.

E)

Als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber,

wetens en willens nagelaten te hebben

I. een aangifte te bezorgen aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid met verantwoording van het bedrag van de verschuldigde sociale zekerheidsbijdragen, met toepassing van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, ten aanzien van 1 werknemer namelijk E [REDACTED]
bij inbreuk op artikel 21 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de

besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en op artikel 33 §2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van voormelde wet;

II. een aangifte te doen bij de bevoegde verzekeraar op de wijze en binnen de termijnen bepaald door de Koning, en bij de bevoegde sociaal inspecteurs in de gevallen bepaald door de Koning, van ieder ongeval dat aanleiding kan geven tot de toepassing van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, ten aanzien van 1 werknemer namelijk E [REDACTED]

strafbaar gesteld door artikel 223, §1, 1° en 3° van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3.

F)

Als werkgever, aangestelde of lasthebber,

geen individuele rekening te hebben opgesteld, ten aanzien van 1 werknemer namelijk E [REDACTED]

bij inbreuk op artikel 4, §1, 2°, van het koninklijk besluit nr. 5 van 23 oktober 1978 betreffende het bijhouden van sociale documenten en op artikel 3, §3, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1980 betreffende het bijhouden van sociale documenten,

strafbaar gesteld door artikel 187, §1, eerste lid, van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3.

G)

Als werkgever, aangestelde of lasthebber,

I. het loon van de werknemer niet te hebben uitbetaald of niet te hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar is ten aanzien van 1 werknemer namelijk E [REDACTED], in strijd met de Wet van 12 april 1965;

II. het verschuldigd vakantiegeld niet te hebben uitbetaald of het niet te hebben uitbetaald binnen de termijn en volgens de reglementaire voorschriften opgelegd bij de wetten betreffende de jaarlijkse vakantie van de werknemers, gecoördineerd op 28 juni 1971, ten aanzien van 1 werknemer namelijk E [REDACTED];

strafbaar gesteld door artikel 162, eerste lid, 1° en 3°, van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2,

H)

Als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber,

I. een werknemer of een jeugdige werknemer meer dan acht uur per dag of meer dan 40 uur per week werk te hebben doen of laten verrichten of die de kortere maximumduur bepaald door de wet of door een bij koninklijk besluit algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst heeft doen of laten overschrijden, ten aanzien van 1 werknemer, namelijk E [REDACTED],

II. nagelaten te hebben de werknemer of de jeugdige werknemer de inhaalrust toe te kennen waarin de wet voorziet bij overschrijding van de maximaal toegestane arbeidsduur, in strijd met de arbeidswet van 16 maart 1971, ten aanzien van 1 werknemer, namelijk E [REDACTED]

strafbaar gesteld door artikel 138, 1ste lid, 1° en 3° van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2.

I)

Als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber,

I. een werknemer of een jeugdige werknemer op zondag werk te hebben doen of laten verrichten, behalve in de bij wet toegestane gevallen;

II. de werknemer of de jeugdige werknemer die op zondag werd tewerkgesteld geen inhaalrust te hebben toegekend volgens de bij wet voorgeschreven of door de Koning vastgestelde regeling, ten aanzien van 1 werknemer, namelijk E [REDACTED]

strafbaar gesteld door artikel 141, 1ste lid, 1° en 2° van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2.

J)

Als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber,

nagelaten te hebben om binnen de voorgeschreven termijn of volgens de reglementaire voorschriften, de vakantie toe te staan, waarop de werknemers krachtens de wetten betreffende de jaarlijkse vakantie van de werknemers, gecoördineerd op 28 juni 1971, en de uitvoeringsbesluiten ervan recht hebben, ten aanzien van 1 werknemer, namelijk E [REDACTED]

strafbaar gesteld door artikel 145 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2.

Exploitatieverbod en bedrijfssluiting

De eerste en de tweede

tevens gedagvaard zich te horen veroordelen tot een verbod om de onderneming of inrichting waar de inbreuk werd begaan geheel of gedeeltelijk uit te baten of er onder gelijk welke hoedanigheid dan ook in dienst te worden genomen, gedurende een periode van 3 jaar, onder verbeurte van een dwangsom naar appreciatie van de rechtbank in toepassing van artikel 106, §1 van het Sociaal Strafwetboek uit hoofde van tenlastelegging A en B,

tevens gedagvaard zich te horen veroordelen tot de gehele of gedeeltelijke sluiting van de onderneming of inrichting waar de inbreuken werden begaan gedurende een periode van 3 jaar, onder verbeurte van een dwangsom naar appreciatie van de rechtbank in toepassing van artikel 106, §2 van het Sociaal Strafwetboek uit hoofde van tenlastelegging A en B.

oOOo

Gezien de artikelen 1,2,3 en 4 van de wet van 4 oktober 1867, gewijzigd door de wetten van 23 augustus 1919, 19 maart 1956 en de artikelen 46 en 47 van de wet van 11 juli 1994, alsmede het bevel tot dagvaarden uitgevaardigd door de Procureur des Konings te Antwerpen dd 22 augustus 2016 waarbij verzachtende omstandigheden werden aangenomen voor de feiten A waarop criminele straffen zijn gesteld,

oOOo

Gezien de stukken van het onderzoek;

Gehoord de burgerlijke partij in zijn middelen en besluiten, vertegenwoordigd door meester A. Aerden, advocaat bij de balie te Antwerpen;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de beklaagden in hun middelen van verdediging,
- voor eerste beklagde, bijgestaan door meester P. Callebaut, advocaat bij de balie te Dendermonde, kantoorhoudende te 9420 Erpe-Mere, Ratmolenstraat 18;

- voor tweede beklaagde, bijgestaan door meester A. Légar, advocaat bij de balie te Dendermonde, kantoorhoudende te 9100 Sint-Niklaas, Dr. A. Verdurmenstraat 25;

oOOo

Beklaagden worden vervolgd voor mensenhandel en inbreuken op de naleving van de sociale wetgeving.

Op 18 mei 2015 ontvangen de verbalisanten een klacht vanwege E [REDACTED] lastens eerste beklaagde voor uitbuiting en misbruik te hebben gemaakt van zijn preciaire situatie en hem te hebben laten werken in menonwaardige arbeids- en levensomstandigheden en ook nog verschuldigd loon te hebben achtergehouden (st. 11,10).

E [REDACTED] verbleef illegaal in België (zijn echtgenote in Spanje) en kon via een kennis bij eerste beklaagde werken in de manege / paardenfokkerij die eerste beklaagde uitbaatte en waar ook tweede beklaagde werkzaam was als zaakvoerder van de onderneming J [REDACTED]. Hij begon te werken op 14/3/2013.

E [REDACTED] diende in te staan voor de verzorging en onderhoud van de dieren en diende ook allerlei klusjes uit te voeren zoals het kuisen van de stallen. Hij moest ook de paarden berijden.

Hij verbleef op het terrein in een stacaravan zonder afdoende sanitair en verwarming en diende permanent ter beschikking te blijven.

Op 21 maart 2015 diende hij een paard te berijden waarbij hij ten val kwam en een ernstige beenbreuk opliep. Hij werd door eerste beklaagde naar het ziekenhuis gebracht. Na zijn terugkeer uit het ziekenhuis mocht hij niet meer verblijven op het terrein van eerste beklaagde en keerde hij even terug naar Spanje. Hij kreeg zijn persoonlijke goederen niet mee, noch kreeg hij zijn achterstallig loon (st. 8,7).

Uit het gevoerde onderzoek door de politie, verhoor van getuigen en uit de verklaringen van het slachtoffer bleek dat het slachtoffer tewerkgesteld werd in onaanvaardbare en menonwaardige arbeids- en levensomstandigheden, zoals vermeld onder tenlastelegging A, en dit gedurende een periode van twee jaar.

Er was sprake van economische uitbuiting.

Het slachtoffer was illegaal in België, bevond zich in een bijzonder kwetsbare positie, genoot een minimale vergoeding, genoot geen sociale bescherming en geen arbeidsongevallenverzekering.

Het slachtoffer moest permanent ter beschikking staan en zijn loon was absoluut niet in verhouding met de gepresteerde arbeidsuren.

De constitutieve elementen voor het weerhouden van mensenhandel, conform artikel 433 quinquies Strafwetboek, zijn aanwezig, ook de verzwarende omstandigheden zoals voorzien in artikel 433 septies - 2° Strafwetboek zijn aanwezig.

Gelet op zijn precaire toestand was hij bereid om in omstandigheden in strijd met de menselijke waardigheid te werken en te wonen in een caravan die niet voldeed aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid.

Het slachtoffer diende immers te douchen bij de buurvrouw en mocht later enkel tegen betaling douchen bij beklaagden (st. 17,18).

De verblijfs- en arbeidsomstandigheden waren onaanvaardbaar en het loon van het slachtoffer was ondermaats, zeker voor het aantal gepresteerde uren per week. Evenmin kreeg hij vakantiegeld of had hij recht op vakantie.

Met betrekking tot de sociaalrechtelijke inbreuken verwijst de rechtbank naar het onderzoeksverslag van de sociale inspectie (st. 91).

Het bleek dat het slachtoffer niet Dimona gemeld was, illegaal tewerkgesteld werd, er voor hem geen arbeidsongevallenverzekering werd afgesloten, geen RSZ-aangifte werd gedaan, geen individuele rekening werd opgesteld, geen loon en vakantiegeld betaald werd zoals wettelijk voorzien is, de arbeidsuren niet werden gerespecteerd en geen vakantie werd toegestaan (tenlasteleggingen B, C, D, E, F, G, H, I en J).

Eerste beklagde betwist de feiten niet doch verwijst naar de achtergrond en stelt dat hij eigenlijk een vriendschap opbouwde met E [REDACTED] en dat de caravan waarin deze mocht verblijven wel in orde was.

Tweede beklagde betwist haar betrokkenheid aan de sociaal-rechtelijke inbreuken en haar aandeel aan de mensenhandel.

Zij stelt dat zij eigenlijk hetzelfde werk deed als E [REDACTED] en dat het samen berijden van paarden, bijvoorbeeld aan zee, voor haar gezelliger was dan dat ze dat alleen zou doen.

Zij had geen gezag over hem, deed geen uitbetaling van loon en gaf geen instructies aan hem.

Zij zou enkel een ruimte gehuurd hebben voor het fokken van haar paarden en zij had een knipperlichtrelatie met eerste beklagde.

Het standpunt van eerste beklagde over de zogezegde vriendendienst is onaanvaardbaar.

De verklaring van het slachtoffer die overeenstemt met deze van verschillende getuigen wijst op een ondergeschikt verband met gezag door eerste beklagde en illegale tewerkstelling door eerste beklagde en uitbuiting van het slachtoffer.

De stelling van tweede beklagde is evenmin aanvaardbaar.

Zij werkte actief mee aan de tewerkstelling, huisvesting, opvang van het

slachtoffer en gaf hem ook opdrachten bij het verrichten van het werk. Zij genoot ook een economisch voordeel bij de tewerkstelling, als zelfstandige, zaakvoerster van de onderneming, paardenfokkerij die werd uitgbaat op het terrein van eerste beklagde, waarmee zij een relatie had. Zij was ook perfect op de hoogte van de precaire situatie van het slachtoffer en diens mensonwaardige verblijfstoestand in de caravan. Zij had maatregelen moeten nemen om de toestand te doen ophouden.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat in hoofde van beide beklagden er sprake was van ernstige arbeidsexploitatie en uitbuiting van het slachtoffer.

De rechtbank acht de tenlastelegging A lastens beide beklagden bewezen op grond van de gegevens in het strafdossier, de vaststellingen van de verbalisanten en de geloofwaardige verklaringen van het slachtoffer en deze van de getuigen.

De rechtbank is wel van oordeel dat de weerhouden sociaal-rechtelijke inbreuken enkel kunnen worden toegerekend aan eerste beklagde. Hij werd aanzien als "baas", degene die het slachtoffer had aangeworven en alle opdrachten gaf. Eerste beklagde betaalde het minimale loon van 500 euro en hield ook loon achter.

Het werkgeversgezag, leiding en toezicht ging duidelijk uit van eerste beklagde.

De opdrachten die het slachtoffer van tweede beklagde kreeg waren niet echt in het kader van een arbeidsrelatie.

De rechtbank meent dat eerste beklagde de Dimona-aangifte diende te doen, loon diende uit te betalen conform de wettelijke voorschriften, RSZ-aangiften diende te verrichten, een ongevallenverzekering diende aan te gaan, een individuele rekening diende op te maken en arbeidsuren en vakantie diende te respecteren.

De rechtbank spreekt tweede beklagde vrij voor de inbreuken weerhouden onder de tenlasteleggingen B, C, D, E, F, G, H, I en J en acht ze lastens eerste beklagde bewezen op grond van de gegevens in het strafdossier.

Strafmaat

De feiten onder tenlastelegging A zijn ernstig.

Misbruik maken van de precaire situatie van werknemers getuigt van een ernstige normvervaging met een gebrek aan respect voor andermans integriteit en waardigheid.

Tewerkstelling in mensonwaardige toestanden is dan ook ontoelaatbaar.

Door de economische uitbuiting genieten beklagden ook een illegaal financieel voordeel.

Het niet respecteren van de opgelegde sociale reglementeringen is eveneens ontoelaatbaar, gelet op de sociale fraude die hierdoor georganiseerd wordt. Het bijhouden en opstellen van de vereiste documenten is ook strikt noodzakelijk om de controle op de naleving van de sociale wetgeving mogelijk te maken.

Gelet op de aard der feiten en rekening houdend met alle elementen die ter zitting worden aangevoerd, alsook rekening houdend met het blanco strafrechtelijk verleden van tweede beklaagde en de strafrechtelijke voorgaanden van eerste beklaagde wordt de navolgende straf opgelegd.

Voor tweede beklaagde wordt de straf opgelegd met uitstel om haar te motiveren zich van dergelijke feiten te onthouden.

Een opschorting waarom zij ondergeschikt verzoekt acht de rechtbank geen passend signaal.

De feiten A, B, C, D, E, F, G, H, I en J vermengen zich in hoofde van eerste beklaagde als zijnde gepleegd met éénzelfde strafbaar opzet.

De rechtbank gaat niet in op het gevorderde exploitatie- en sluitingsverbod voor tweede beklaagde, doch wel voor eerste beklaagde voor een periode van drie jaar onder verbeurte van een dwangsom van 100 euro per inbreuk.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,

Gelet op de artikelen 162, 185, 191, 194, 195 van het Wetboek van Strafvordering,

artikelen 1, 3, 6, 7 van het Strafwetboek,

artikelen 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935, gewijzigd door de wet van 3 mei 2003;

de verordeningen van de Raad van de ministers nr. 974/98 dd. 3/5/1998 en nr. 1103/97 dd. 17/6/1997 en de wetten van 26/06/2000 en 30/06/2000 betreffende de invoering van de euro,

artikelen 28, 29 der wet van 1 augustus 1985;

artikelen 3 en 4 der wet van 17 april 1878,

en bij toepassing van de artikelen en wetsbepalingen zoals aangehaald in de voormelde tenlasteleggingen B, C, D, E, F, G, H, I en J,

en bij toepassing van de artikelen 25, 31 lid 1, 38, 40, 65, 66, 79, 80, 84, 382bis, 433 quinquies §1 - 3°, 433 septies - 2°, 433novies van het Strafwetboek.

Rechtdoende op tegenspraak

Spreekt tweede beklaagde V [REDACTED] **VRIJ** voor de feiten van de tenlasteleggingen B, C, D, E, F, G, H, I en J.

VEROORDEELT :

- eerste beklaagde V [REDACTED] hoofdens de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A, B, C, D, E, F, G, H, I en J tot een hoofdgevangenisstraf van **ZES MAANDEN** en tot een geldboete van **DUIZENDVIJFHONDERD EUR**.

Ontzet eerste beklaagde V [REDACTED] uit de rechten zoals vermeld in de artikelen 31 eerste lid, 382bis en 433 novies van het Strafwetboek voor een termijn van **EEN JAAR**.

- tweede beklaagde V [REDACTED] hoofdens de feiten van de tenlastelegging A tot een hoofdgevangenisstraf van **ZES MAANDEN** en tot een geldboete van **DUIZEND EUR**.

Aangezien tweede veroordeelde vroeger geen enkele veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99 bis van het Strafwetboek, heeft opgelopen,
dat in die omstandigheden een genademaatregel van aard is om de verbetering van deze veroordeelde te doen verhoppen;

Beveelt dat bij toepassing en binnen de perken van artikel 1 en 8 der wet van 29 juni 1964, de tenuitvoerlegging van de hoofdgevangenisstraf en de geldboete uitgesproken ten laste van tweede veroordeelde, wordt uitgesteld voor een termijn van drie jaar vanaf heden,

Ontzet tweede beklaagde V [REDACTED] uit de rechten zoals vermeld in de artikelen 31 lid 1, 382bis en 433 novies Strafwetboek voor een termijn van **EEN JAAR**.

Verplicht eerste en tweede veroordeelde, als bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, tot het betalen van een bijdrage van **elk 25 EUR**, bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de wet van 25 december 2016, vermeerderd met 70 decimes, en gebracht op **elk 200 EUR**.

Verplicht eerste en tweede veroordeelde tot betaling van elk 1/2 van de kosten van het geding belopende 55,12 EUR in totaal op heden en, bij toepassing van artikel 91 van het KB van 28 december 1950, tot een vergoeding van elk 51,20 EUR.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952 gewijzigd door de wet van 28/12/2011 geldboete van 1500 EUR, vermeerderd wordt met 50 decimes, zodat geldboete 9000 EUR bedraagt.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952 gewijzigd door de wet van 28/12/2011 geldboete van 1000 EUR, vermeerderd wordt met 50 decimes, zodat geldboete 6000 EUR bedraagt.

Bepaalt de duur van de gevangenisstraffen waardoor de geldboeten vervangen kunnen worden, bij gebrek aan betaling binnen een termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek, op elk drie maanden;

oOo

Veroordeelt eerste beklagde V [REDACTED] tot een verbod om de onderneming of inrichting waar de inbreuk werd begaan geheel of gedeeltelijk uit te baten of er onder gelijk welke hoedanigheid dan ook in dienst te worden genomen, gedurende een periode van 3 jaar, onder verbeurte van een dwangsom van 100 euro per vastgestelde inbreuk in toepassing van artikel 106, §1 van het Sociaal Strafwetboek uit hoofde van tenlastelegging A en B,

Veroordeelt eerste beklagde V [REDACTED] tot de gehele of gedeeltelijke sluiting van de onderneming of inrichting waar de inbreuken werden begaan gedurende een periode van 3 jaar, onder verbeurte van een dwangsom van 100 euro per vastgestelde inbreuk in toepassing van artikel 106, §2 van het Sociaal Strafwetboek uit hoofde van tenlastelegging A en B.

Wijst het meer- en andersgevorderde af.

oOo

Rechtdoende over de vordering van de burgerlijke partij:

E [REDACTED]

De vordering is ontvankelijk lastens eerste en tweede beklagde met betrekking tot de feiten onder tenlastelegging A.

Veroordeelt tweede beklaagde V [REDACTED] tevens tot betaling aan de burgerlijke partij E [REDACTED] van de rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van **HONDERDTACHTIG (180,00) EURO.**

Wijst het meer- en andersgevorderde af.

oOOo

Alles wat voorafgaat is, overeenkomstig de bepalingen der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in de Nederlandse taal geschied.

Aldus gewezen door de hiernavermelde rechter die de zaak behandeld heeft en die aan de beraadslaging heeft deelgenomen, en uitgesproken in openbare terechtzitting door de Voorzitter op **dertien juni tweeduizendzeventien** in aanwezigheid van het Openbaar Ministerie en de griffier.

AANWEZIG:

A. Mertens,
J. Hübelerink
D. Mariën,

voorzitter van de kamer, enig rechter
substituut-arbeidsauditeur,
griffier.

D. Mariën

A. Mertens